

Har de glemt det hele og mig?

Når sorgen og savnet føles stærkest, er hele verden imod én.

Verden og mennesker fortsætter ubønhørligt sin vante gang, som om at hele ens verden ikke var standset og revet op med rode.

Venerne arbejder, passer sit, tager på ferie og er snart igen fuldt optaget af det, der fylder deres verden. Og man føler sig glemt. Eller tænker: Kan de ikke li' mig mere. Vil de ikke have noget med mig at gøre mere. Og man kan komme til at tænke videre: Var det den anden de kunne lide, og kom for at besøge. Tæller jeg ikke noget i deres øjne.

Sorgen og savnet skal have udtryk. Ligesom det somme tider kan være vrede overfor den døde, kan det også være vrede overfor dem, man regnede som venner og bekendte.

Vreden hører med til sorgen. Vrede er en del af det kaos som sorg og savn kan skabe.

Ofte er vrede over 'de andre' og 'det hele' en vrede rettet mod én selv. Midt i sorgen og savnet er man vred over, at man ikke bare kan fortsætte som verden, fortsætte som om at intet er hændt.

Ofte er vreden en reaktion på, at der ikke findes noget svar, på de spørgsmål man tumler med.

Hvordan kan solen stå op?

Hvordan kan de sende dét bras i fjernsynet?

Hvordan kan de bare tage på arbejde igen?

Hvorfor kommer avisen som om intet var hændt?

Har de glemt det hele og mig?